

Sygn. akt V AGa 411/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Konińska
Protokolant:	Barbara Franielczyk

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2021 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 15 września 2020 r., sygn. akt XIV GC 639/19

1. oddala apelację;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 8.100 (osiem tysięcy sto) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;
3. przyznaje adwokat N. K. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Katowicach kwotę 3.240 (trzy tysiące dwieście czterdzieści) złotych z tytułu wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora pozwanej w postępowaniu odwoławczym;
4. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Katowicach 32.432 (trzydzieści dwa tysiące czterysta trzydzieści dwa) złote z tytułu nieuiszczonej opłaty od apelacji;
5. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Katowicach kwotę 3.240 (trzy tysiące dwieście czterdzieści) złotych z tytułu wydatków w postępowaniu odwoławczym.

	SSA Barbara Konińska	
--	----------------------	--

UZASADNIENIE

Powódka (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w K. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na jej rzecz kwoty 648.629,29 zł z odsetkami umownymi wynikającymi z Regulaminu Świadczeń na Rzecz Klientów Korporacyjnych Usług Kredytowych oraz innych Usług Obciążonych Rysykiem Kredytowym z dnia 16 czerwca 2008r. z późniejszymi zmianami określonymi zarządzeniem prezesa powódki z 23 grudnia 2015r. według zmiennej stopy procentowej wynoszącej na dzień 14 listopada 2017r. 14% w stosunku rocznym (dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie) liczonymi od kwoty 567.315,32 zł od dnia 14 listopada 2017r. z tytułu zadłużenia wynikającego z zawartej przez strony umowy wykupu wierzytelności odwrotnego z dnia 31 marca 20015r. oraz kosztów procesu.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu oraz o przyznanie kosztów pomocy prawnej na rzecz kuratora. Podniosła też zarzut przedawnienia roszczenia i zarzuciła, że powódka nie wykazała roszczenia co do zasady, ani co do wysokości.

Wyrokiem z dnia 15 września 2020r. Sąd Okręgowy w Katowicach sygn. XIV GC 639/19 zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 648.629,29 zł z odsetkami umownymi wynikającymi z Regulaminu Świadczeń na Rzecz Klientów Korporacyjnych Usług Kredytowych oraz innych Usług Obciążonych Rysykiem Kredytowym z dnia 16 czerwca 2008r. z późniejszymi zmianami określonymi w obowiązującym zakresie Zarządzeniem nr(...) Prezesa Zarządu (...) Banku (...) S.A. z dnia 23 grudnia 2015r. według zmiennej stopy procentowej w stosunku rocznym od kwoty 567.315,32 zł od dnia 14 listopada 2017r. do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że odsetki te nie mogą być wyższe od odsetek maksymalnych za opóźnienie i zasądził od pozwanej na rzecz powódki 47.569 zł z tytułu kosztów procesu i przyznał kuratorowi pozwanej kwotę 4.320 zł wynagrodzenia.

Sąd Okręgowy poczynił następujące istotne ustalenia:

Strony dnia 31 marca 2015r. zawarły umowę dyskontową nr (...) - umowę wykupu wierzytelności odwrotnego. W treści § 1 umowy przewidziano, że Bank (powódka) będzie spłacał wierzytelności przysługujące podmiotom wskazanym w Załączniku nr (...) do Umowy (dalej Dostawcom lub Wierzycielom) wobec Dłużnika (pозwanej) i za jego zgodą w celu nabycia tych wierzytelności na zasadzie art. 518 § 1 pkt 3 k.c. W zakresie nieuregulowanym umową zastosowanie zgodnie z jej postanowieniami znajdują postanowienia Regulaminu Świadczenia na Rzecz Klientów Korporacyjnych Usług Kredytowych oraz Innych Usług Obciążonych Rysykiem Kredytowym. W § 2 umowy Bank - powódka przyznał Dłużnikowi – pozwanej spółce odnawialny Limit Kredytowy w wysokości 200.000 zł, w ramach którego bank wykupywać miał przekazane przez Dłużnika wierzytelności powstałe z tytułu realizacji zamówień/kontraktów wynikających ze współpracy pomiędzy Dłużnikiem a Dostawcami i do zapłaty, których Dłużnik jest zobowiązany na rzecz Dostawców. Bank zobowiązał się spłacić wierzytelności przekazane przez Dłużnika w okresie od dnia 31 marca 2015 r. do dnia 30 marca 2016 r. do kwoty 200.000 zł. Maksymalna długość cyklu rozliczeniowego została ustalona na 30 dni.

Na podstawie aneksu nr (...) do umowy, dokonano zmiany treści § 2 umowy w zakresie maksymalnej długości cyklu rozliczeniowego, która została ustalona na okres 60 dni. Zgodnie natomiast z treścią załącznika nr (...) do aneksu nr (...) z 23 lutego 2016r., limit kredytowy został zwiększony z 200.000 zł do kwoty 600.000 zł na okres od dnia 23 lutego 2016r. do dnia 20 października 2016r.

Powódka w terminie dokonała spłaty wierzytelności na rzecz Dostawców, na podstawie wcześniej zaakceptowanych faktur. Daty wymagalności wierzytelności wynikających z faktur są następujące: faktura (...) – 2 listopada 2016r., faktura (...) – 2 listopada 2016r., faktura (...) – 2 listopada 2016r., faktura (...) –

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny ustali i zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela w całości i uznaje za swoje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, ponieważ ustalenia te znajdują oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, które to dowody Sąd ten ocenił w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Orzekając Sąd Okręgowy nie uchybił zasadom logicznego rozumowania, ani też doświadczenia życiowego. Wnioski Sądu pierwszej instancji, co do faktów w sposób logiczny wynikają z treści dowodów zgromadzonych w sprawie, a zaofiarowanych przez powódkę.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa procesowego objętego regulacją art. 233 k.p.c., stwierdzić należy, że stanowisko prezentowane w apelacji w zasadzie nie można określić jako zarzut, lecz polemikę z ustaleniami zaskarżonego wyroku. W ocenie Sądu Odwoławczego skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, natomiast apelujący nie wykazał aby Sąd meriti dopuścił się powyższych naruszeń, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające wyłącznie przekonanie skarżącego o innej niż przyjął Sąd Okręgowy wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu, a z takim sformułowaniem treści apelacji mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Przede wszystkim wskazać należy, iż zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. stanowi polemikę z prawidłowymi ustaleniami dokonanymi przez Sąd pierwszej instancji, a materiał dowodowy w postaci dokumentów przedstawionych przez stronę powodową nie mógł stanowić podstawy do uznania, by powódka nie wykazała swoich twierdzeń w rozumieniu art. 6 k.c.

Przede wszystkim powódka wykazała, iż strony łączył stosunek umowny przedstawiając jako dowód w sprawie umowę łączącą strony wraz z aneksem, które jasno określają obowiązki stron.

Po drugie niezasadnym jest zarzut dotyczący braku możliwości dowodzenia dotyczący wyciągu z ksiąg banku. Wbrew zarzutom skarżącego wyciąg z ksiąg banku został podpisany, co wynika w sposób oczywisty z treści tego wyciągu znajdującego się na k. 10 akt. Pod tymże dokumentem figurują pieczęcie imienne i podpisy Dyrektora Departamentu (...) A. G. i pełnomocnika banku J. B., których uprawnienie do tej czynności wynika z potwierdzonych notarialnie pełnomocnictw udzielonych przez osoby upoważnione w imieniu powódki odpowiednio w dniu 14 marca 2013r. /k. 9 akt/ i w dniu 1 lipca 2017r. /k. 7 akt/.

O ile zgodnie z art. 95 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (tj. Dz.U. z 2020r., poz. 1896 ze zm.) w postępowaniu cywilnym wyciąg z ksiąg banku nie ma obecnie mocy dokumentu urzędowego i tym samym przestał korzystać z domniemania autentyczności i prawdziwości dokumentu urzędowego na podstawie 244 § 1 k.p.c., to podobnie jak inne dokumenty bankowe pozostał dokumentem prywatnym, stanowiącym środek dowodowy w postępowaniu cywilnym (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2020 r., II CZ 11/20). W efekcie pozbawienie wyciągów z ksiąg banku mocy dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym nie oznacza, że nie mają one żadnej mocy dowodowej. Przeciwnie, przepis art. 95 ust.1 ustawy Prawo bankowe stanowi, iż księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych,

z wyłączeniem postępowania cywilnego. Potwierdzeniem istotnej mocy dowodowej wyciągu z ksiąg banku jako stanowiących podstawę do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym stanowił także przepis art. 485 § 3 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 listopada 2019 r.

Nie ulega zaś wątpliwości, że dowód z dokumentu prywatnego jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc Sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2004 r., IV CK 474/03). Wobec tego nie istniały żadne przeszkody, by Sąd Okręgowy mógł uznać go za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania. Co prawda moc dowodowa dokumentu prywatnego jest słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego i dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów. Jednakże nie przeszkadza to, by Sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy.

Nie można także zgodzić się ze skarżącym, by wyciąg z ksiąg banku miał być dokumentem nieweryfikowalnym. Co prawda mniejsza moc dokumentu prywatnego

w stosunku do dokumentu urzędowego skutkuje też innym rozkładem ciężaru dowodu w razie zaprzeczenia prawdziwości tych dokumentów. W przypadku zaprzeczenia prawdziwości dokumentu urzędowego ciężar dowodu, że zawarte w nim oświadczenia organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą obciąża tę stronę procesu cywilnego, która zaprzecza jego prawdziwości (art. 252 k.p.c.). W przypadku zaś zaprzeczenia prawdziwości dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, obowiązek udowodnienia jego prawdziwości spoczywa na stronie, która z tego dokumentu chce skorzystać (art. 253 k.p.c.). Jednakże nie oznacza to, że strona pozwana chcąc podważyć moc dowodową przedstawionych przez powódkę dokumentów może ograniczyć się do ogólnego ich zakwestionowania. Powinna ona przedstawić skonkretyzowane zarzuty i to już na etapie przed Sądem I instancji, a co najmniej wniosek o dołączenie do akt sprawy szczegółowych zapisów księgowych, które następnie mogłyby podważyć zarzucając brak spójności, błędy rachunkowe bądź przeciwstawiając im np. własne dowody wpłat na poczet zadłużenia, czy też kwestionując - w oparciu o posiadane dowody - wysokość dokonanej wypłaty środków finansowych. Jeżeli zdaniem strony pozwanej zadłużenie pozwanej wobec Banku jest inne niż podał to Bank, czego nawet nie twierdziła to powinna ona - zgodnie z obowiązkiem procesowym wynikającym z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. - wykazać tę okoliczność stosownymi dowodami - tymczasem strona pozwana podniosła niczym nieoparte, gołosłowne twierdzenia, iż wysokość kwoty dochodzonej pozwem nie została wykazana.

Nadto powódka dowód w postaci wyciągu z ksiąg banku wskazała nie jako jedyny dowód potwierdzenia słuszności swych żądań, lecz jako jeden z wielu dowodów oznaczając tym samym podstawę faktyczną i prawną powództwa szerzej. W toku postępowania Sąd Okręgowy przeprowadził także dowody z dokumentacji związanej z zawarciem umowy, aneksem do niej, regulaminami powódki, zarządzeniem Prezesa zarządu powódki, wnioskami o wykup wierzytelności składanymi w systemie bankowości elektronicznej (...) wezwaniem do zapłaty, upoważnieniem do składania dyspozycji wykupu. Ustalenie istnienia

i wysokości wierzytelności powódki nie nastąpiło zatem wyłącznie na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych, ale i innych dokumentów potwierdzających istnienie stosunku podstawowego i zasadność roszczenia. Tym samym brak jest podstaw do uznania, że Sąd Okręgowy błędnie przydał walor wiarygodności wyciągowi z ksiąg bankowych powoda.

W efekcie Sąd Okręgowy ocenił przedstawione przez powódkę w świetle całokształtu materiału dowodowego i z uwagi na brak konkretnych twierdzeń i dowodów przeciwieństwa, co pozwoliło na uznanie twierdzeń powódki co do wysokości roszczenia za wiarygodne

i prawdziwe. Sąd Apelacyjny podzielił także stanowisko Sądu pierwszej instancji co do tego, iż nie można czynić zarzutu powódce z braku dołączenia do pozwu załączników do aneksu nr (...) do umowy, które nie miały znaczenia dla dochodzonego roszczenia, a które obejmowały wzór dyspozycji wykupu, czy zgody na otrzymywanie faktur w formie elektronicznej.

Sąd Apelacyjny nie podzielił też zarzutu strony pozwanej, że zrzut z ekranu i wydruki

z programu bankowego nie mogą być dowodem potwierdzającym tezy powódki. Zrzut z ekranu i zapisana strona internetowa są dowodami w procesie cywilnym w rozumieniu art. 308 k.p.c. jako dowód z obrazu lub dźwięku. Również wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym, co wynika również z wykładni tego przepisu. Wydruki takie stanowią, bowiem „inny środek dowodowy”, o jakim mowa w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c. W Kodeksie postępowania cywilnego nie zawarto zamkniętego katalogu dowodów i dopuszczalne jest skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a środkiem dowodowym może być każdy legalnie uzyskany nośnik wiedzy o faktach (np. wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 2008r., I CSK 138/08, LEX nr 548795). Mimo, że dowód mieszczący się w kategorii, o której mowa w art. 308 k.p.c., lecz niespełniający cech dokumentu prywatnego, o których mowa w art. 245 k.p.c., nie korzysta z domniemania prawdziwości i pochodzenia, jednakże posiada walor dowodowy, stanowi bowiem odzwierciedlenie oświadczeń składanych w postaci elektronicznej, przez zapis cyfrowy i w taki też sposób dokumentowanych. Ocenie tego dowodu dokonanej przez Sąd Okręgowy, nie można zarzucić przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów, o jakiej mowa w art. 233 § 1 k.p.c., w szczególności, że brak jest w apelacji jakichkolwiek argumentów na tę okoliczność. Dowód ten również został oceniony przez Sąd pierwszej instancji w kontekście pozostałych przeprowadzonych w sprawie dowodów.

Wobec powyższego apelacja jako niezasadna została oddalona na podstawie art. 385 k.p.c. Wyrok został wydany w składzie jednoosobowym na podstawie art. 15 z.zs¹ ust.1 pkt.4 ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz.U. z 2020r., poz. 1842 ze zm.).

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 7 i § 10 ust.1 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018r., poz. 265 ze zm.) i na podstawie § 1 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 536) w zw. z § 2 pkt 7 i § 10 ust.1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800) zgodnie z żądaniem zgłoszonym apelacji i powtórzonym na rozprawie apelacyjnej. Sąd Apelacyjny orzekł jak w punkcie 3 i 4 wyroku na podstawie art. 113 ust. 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2020r., poz. 755)

SSA Barbara Konińska